

vznésti jen do usnesení první stolice obnovu trestního řízení nepovolujícího. Tímto ustanovením stanovena byla výjimka ze všeobecného pravidla §u 481 tr. ř., že na rozhodnutí soudů okresních, z nichž se nelze odvolati, mohou ti, kdož se jimi mají za stíženy, podati ve třech dnech stížnost ku sborovému soudu první stolice, a obsažena jest v tomto ustanovení zřejmá odchylka od pravidla §u 357 poslední odstavec tr. ř., dle něhož v řízení pro zločiny neb přečiny právo stížnosti proti povolujícímu usnesení jest přípustné.

Čís. 1239.

Vyměřuje trest dle §u 6 opatření ze dne 6. srpna 1920, čís. 480 sb. z. a n., jest nalézací soud oprávněn zostřiti trest dle §u 19 tr. zák. (§u 3 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 23. června 1923, Kr I 444/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečňi stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 19. listopadu 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 85 lit. a), b) tr. zák. a přestupkem lehkého ublížení na těle dle §u 411 tr. zák. a odmítl jako nepřípustné odvolání obžalovaného z výroku o trestu, jímž byl odsouzen dle §u 86 tr. zák. a §u 6 zákona ze dne 22. prosince 1922, čís. 471 sb. z. a n. se zřetelem na ustanovení §u 35 tr. zák. a s použitím §u 55 tr. zák. do těžkého žaláře na 6 měsíců, zostřeného a doplněného 6 posty a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Z důvodové zprávy vlády k opatření Stálého výboru N. S. ze dne 6. srpna 1920, čís. 480 sb. z. a n., vyplývá, že účelem ustanovení §u 6 tohoto opatření bylo výhradně ulehčiti přetíženým sborovým soudům trestním, nikoliv změnití hmotné právo trestní stanovením nové trestní sazby pro trestné činy, které, náležejíce k příslušnosti sborového soudu první stolice, se mají projednávat před samosoudcem. Na samosoudci je tedy, by v trestních věcech, jím projednaných, vyměřil trest dle zákonů jinak platných, zejména též při zostření jich, při nahrazení dalšího trvání trestů a při vedlejších trestech; jediným jeho omezením je dle §u 7 čís. 2 zmíněného opatření, že nesmí jako hlavní trest uložit ztrátu na svobodě vyšší 6 měsíců. Zostření nedotýká se výše, časové výměry, nýbrž jen způsobu výkonu trestu. To se podává zejména z ustanovení §u 3 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák., že se zrušuje držení osob k těžkému žaláři odsouzených v železech na nohou a že v náhradu má se uznati na zostření trestu způsobem dle zákona přípustným. Stížnost není tedy v právu, vytýkajíc nalézacímu soudu z důvodu č. 11 §u 281 tr. ř. vykročení z mezí trestní moci, ježto soud vyměřil trest dle správné sazby druhé věty prvního odstavce §u 86 tr. zák. dobou, nepřevyšující dobu §u 7 č. 2 (§u 6) zmíněného opatření a zostřil při tom těžký žalář tam stanovený dle §u 19 tr. zák., šetře ustanovení §u 3 zá-

kona ze dne 15. listopadu 1867 č. 131 ř. zák. a po případě též proto, že použil řu 55 tr. zák.

Čís. 1240.

Zákon o podmíněném odkladu výkonu trestu ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.

Podmíněný odklad výkonu trestu nelze obmeziti na trest na svobodě, vyloučiti jej však při trestu peněžitém.

(Rozh. ze dne 23. června 1923, Kr II 325/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Uherském Hradišti ze dne 4. dubna 1922, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přestupkem předražování dle řu 7 čís. 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., vyhověl však v neveřejném zasedání odvolání obžalovaných do výroku téhož rozsudku, jímž jim nebyl povolěn podmíněný odklad peněžitě pokuty a změnil napadený rozsudek ve výroku o podmíněném odkladu trestu v ten smysl, že se obžalovaným povoluje podmíněný odklad výkonu trestu se zkušební dobou 3 let nejen ohledně trestu tuhého vězení, nýbrž i ohledně trestu peněžitého a uvedl v tomto směru v

důvodech:

Bylo vyhověti odvolání obžalovaných do výroku rozsudku, jímž se prohlašuje odsouzení za podmíněné jen pokud se týče trestu na svobodě, nikoliv však pokuty peněžitě. Nálezací soud v uvážení, že obžalovaní jsou zachovalí a že se k činu doznali, dále vzhledem k tomu, že následkem úplného uvolnění kuřiva v trafikách není již půdy pro neoprávněné obchodování a zdražování kuřiva, vyslovil naději, že obžalovaní povedou nadále řádný život a že proto výkonu trestu není potřebí, a uznal na podmíněné odsouzení ve smyslu řu 1 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. se zkušební dobou tří let. Podmíněný odklad trestu obmezil však první soud, aniž by to blíže odůvodnil, pouze na trest tuhého vězení, kdežto peněžitý trest vyslovil nepodmíněně. Výrok ten je právně mylným. Uznal-li napadený rozsudek, že zde jsou podmínky pro použití řu 1 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., měl tohoto dobrodiní použití pro všechny tresty rozsudku. Uložení peněžitě pokuty jest dle své povahy trestem vedlejším a ježto dle řu 5 cit. zákona s odkladem trestu hlavního odloženy jsou i tresty vedlejší, musil s povoleným odkladem trestu tuhého vězení povolen býti i odklad peněžitě pokuty.

Čís. 1241.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

I orgánové spotřebního spolku mohou se dopustiti na členech spolku jednání, trestných dle zákona o válečné lichvě.

(Rozh. ze dne 25. června 1923, Kr I 345/22.)